

[Ministeren for skatter og afgifter]

vis fuldstændig ret. Der er fra regeringens side intet perspektiv i loven i den forstand, hr. Lykketoft ser perspektiver. Loven er tidsbegrænset for et ganske kort åremål, og det vil naturligvis være urigtigt at kalde et så kort åremål for noget som helst med perspektiv. Men det var vel heller ikke meningen, at det skulle forstås på den måde, for beskyldningen om det perspektivløse gjaldt jo også andre ting.

Lad os se på, hvad det er for to hovedproblemer, dette lovforslag rummer. Det første problem er, hvad der skal ske på den korte sigt, det vil sige inden for det åremål, loven angiver. Og for det andet, hvad der skal ske efter udløbet af denne periode. Det er navnlig det andet spørgsmål, som er specielt interessant, og som har været fremme i debatten i dag og i offentligheden, og det kan måske derfor være rigtigt at starte med netop dette spørgsmål, med perspektivet.

Forskellige ting kan siges om dette spørgsmål. For det første: regeringens lovforslag er begrænset til det korte åremål, som er angivet, og vil ikke gælde herudover. For det andet: regeringen ønsker ikke, at dette lovforslag skal være forløber for en generel, permanent pensionsbeskatning. For det tredje: regeringen er sig naturligvis bevidst, at kombinationen af høj rente, inflation og ekstremt høje skatter og dermed forbundne høje skattefradrag rummer nogle alvorlige problemer såvel for samfundsøkonomien som for samfundets pensionister og for samfundets erhvervsaktive. Disse problemer er naturligvis ikke ude af verden hverken efter 1 år eller efter 2 år. Disse problemer må på den anden side finde en løsning, som tager hensyn såvel til samfundet som til samfundets pensionister og opsparere. Der er mange veje at gå, og det er ingenlunde sikkert efter regeringens opfattelse, at skattevejen er den rigtigste eller den mindst komplicerede. Dette spørgsmål kræver dybtgående overvejelser vedrørende en generel og langsigtet pensionspolitik. Se, hr. Lykketoft, det vil der være perspektiv i, hvis man kunne drøfte det.

For det fjerde: vælger man beskatningsvejen – og den er der øjensynlig nogle her i salen der foretrækker – da bør beskatningen af pensionsordninger ske som led i en overordnet og langsigtet skattelovgivning, således at der ikke gennem isolerede og gentagne

indgreb skabes uro om pensionsopsparingsordninger. Dette er også et perspektiv.

Det er på denne ikke helt perspektivløse baggrund, regeringen har fremsat dette forslag om en midlertidig formueafgift.

Når man siger om dette forslag og dets indhold, at det mangler perspektiv, så er det ikke rigtigt, ligegyldigt hvordan man fortolker ordet perspektiv. Perspektivet er den økonomiske politik, regeringen fører, en politik, vi har været nødsaget til at føre efter den økonomiske tilstand, som riget var i, da vi overtog regeringsmagten.

Nu er det klart, at vor samlede økonomiske politik har som hovedformål at nedsætte inflationstakten, men regeringen tror naturligvis ikke, at en inflationshæmmende virkning først og fremmest er knyttet til den midlertidige afgift af pensionsformuer. I den midlertidige formueafgift har man, som også hr. Lykketoft har været inde på det, et instrument, hvorved man kan forbedre et af de store balanceproblemer, nemlig statens underskud, uden at forværre de to andre balanceproblemer, arbejdsløsheden og underskudet over for udlandet. Opsparerne vil være de første, der får glæde af en inflationsdæmpende politik, og når regeringens økonomiske politik i øvrigt rammer veldefinerede grupper i samfundet, er det ikke bare ikke unaturligt, men rimeligt og socialt afbalanceret, at også en rimeligt veldefineret gruppe af opsparere, nemlig de borgere, der kan og ønsker at spare op, skal bidrage i beskedent omfang til regeringens økonomiske politik.

Der er rejst et andet problem, som det også kan være værd at gøre nogle bemærkninger om. Det var hr. Anders Poulsen, der rejste problemet, hvorvidt indgreb i nogle af disse pensionsaftaler kunne tænkes at være kontraktbrud eller aftalebrud.

Det har naturligvis været et vanskeligt problem for regeringen, hvorledes man skulle se på dette spørgsmål, men det er et vanskeligt problem, hver gang man fra det offentlige side griber ind i borgernes berettigede forventninger. Og man kan, hvis man ønsker det, hævde, at indgreb i de garanterede pensionsordninger griber ind i sådanne berettigede forventninger.

Dette ville imidlertid være en forenkling og dermed en forvridning af et reelt problem. Det reelle er, at den, der indgår i en garanteret pensionsordning – der er mange